

Zpívající meč
Čajový drak
A kočičí démon

Zbyněk K. Holub

Asterion

Zpívající meč

Čajový drak a kočičí démon

„Prastarý a znovuzrozený,
spravedlivý a moudrý,
kočka a drak,
stanou bok po boku
a meč zazpívá.

Tehdy, můj příteli a vládce,
se změní sen v nový den...“

slepý skřítkův věštec Beng

Mytago 2011

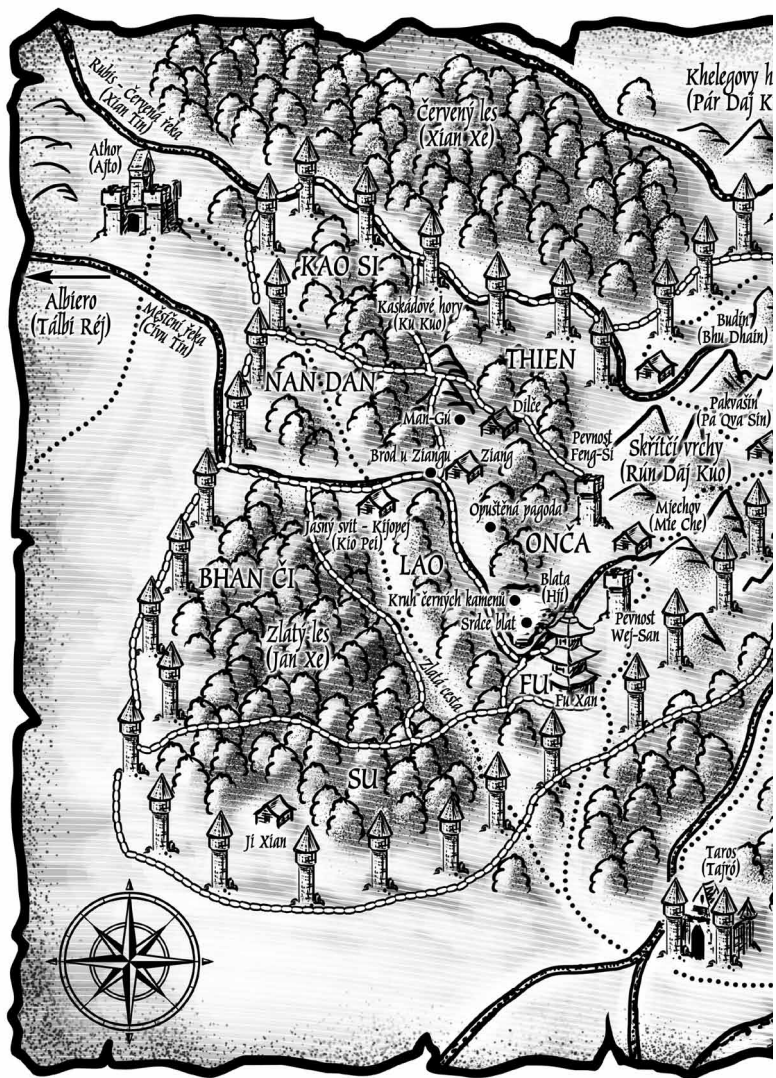
Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2011
www.mytago.cz

ISBN 978-80-905043-0-1

Věrnému příteli Slávkovi a tatínkovi mé ženy,
kteří mě nenechali napospas duchům hor

Všem, kteří v sobě nosí duši skřítků,
Luce, Ondrovi, Davidovi,

zvláště pak mému bratrovi, Skřítkovi Tomášovi

Rubis - Červená řeka
(Xian Tin)

Albiero
(Tálbi Réj)

Měsíční řeka
(Cyn Tin)

KAO SI

Červený les
(Xian Xe)

Khelegovy h
(Pár Daj K)

NAN DAN

Kaskádové hory
(Ku Kuo)

THIEU

Budny
(Bun Dhain)

Mai-Gi
Brod u Ziangy

Dílce
Pevnost
Feng-Si

Pakvasín
(Pá Cyn Sin)

Skrutčí vrchy
(Rún Daj Kuo)

Jasný svit - Křtopen
(Kio Pei)

ONCA

Mechov
(Mie Che)

BHAN CI

Zlatý les
(Jan Xe)

LAO
Kruh černých kamenů
Srdce blat

Blata
(Hji)

Pevnost
Wej-San

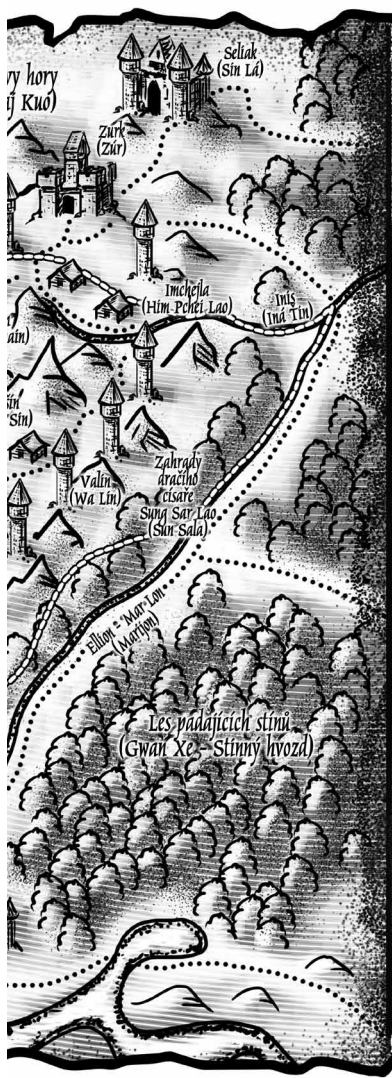
SU

FU
Fu Xian

Ji Xian

Taros
(Tajro)

MAPA ZLATÉHO LESA

vesnice

věže Wig Vej

pevnosti

města současná

chrámy

města arvedanská

řeky

hranice

cesty

Žij každý den tak, jako by byl Tvůj poslední

skřítčí přísloví

Obsah

Černý kočár	9
Poselství	29
Pan Anaman	42
V kanálech	46
Návrat domů	55
Padající kamení	65
Když písňalka zazpívá	72
Kapitán Lu-Lu	80
Nabídka, která se neodmítá	87
Probuzení draka	95
Matka Blat	98
Tak už to zkrátka chodí	108
Bengův sen	115
Stará Skýchá	119
Čaj-Bum báb a kyti	132
Noc, kdy měsíc vstoupil do dračího oka	138
Čaj přátelství	154
Společný osud	158
Mrazivý vítr	164
Čáj nejlepší z nejlepších	170
Ve věži pokřivených stromů	181
Klíč k Ziangu	187
Noc, kdy brod zrudl krví	191
Skryté město	202
Poselství Pána prokletých	213
Skřítčí kotlíková kuchařka	217
Skřítčí čaje	220
Rejstřík	225

Černý kočár

Měla hlad. Hrozný hlad. Uplynul už celý den od chvíle, kdy naposledy jedla.

Béla naprázdno polkla. Vybavil se jí skrojek zelenou plísňí potaženého chleba, který včera našla na smetišti. Poslední jídlo, o něž musela svést souboj s hejnem krys. Byly stejně hladové jako ona. Nevzdaly se potravy snadno.

Dívka se podívala na poškrábané ruce. Ty potvory jí málem ukously prsty.

Setmělo se. Na noc si vyhlédla výklenek ve zdi domu s přepychově zdobenou fasádou. Stála v něm socha bohyně Dunril, Paní vod.

Pro dvě se tu snad místo najde, pomyslela si a schoulila se do výklenku k ženě z mramoru.

Třásla se zimou. Zabalila se do starého potrhaného pláště, ale nebylo jí to nijak platné.

Celý den přšelo. Ulice zely prázdnotou, jen občas se objevil osamělý chodec, který rychle spěchal do tepla domova. Nikoho nezajímala otrhaná žebračka a její prázdný žaludek.

Do albirejské přístavní čtvrti se pozvolna vkrádala mlha. Stoupala zpod mol i zamřížovaných poklopů kanálů.

Bélu čekala dlouhá noc. Moc dobře věděla, jak se špatně usíná s hladem. Alespoň, že bude spát v suchu...

Kdesi na střeše domu zamňoukala kočka. Vzápětí zazněl klapot kopyt, provázený rachotem kol.

Béla sebou polekaně trhla. Ulicí se k ní blížil velký černý kočár – kočár bez erbu. Táhl jej pár koní, hlavy zdobily rudé chocholy. Oči zvířat se temně leskly.

V mysli dívky se vynořilo neblahé tušení. Slyšela vyprávět o spřežení černých koní, které po nocích projíždí ulicemi Albirea a...

„Bohové, dejte, ať tohle není on!“

Schoulila se dál do výklenku. V duchu se modlila k bohyni, jejíž socha na ni netečně shlížela.

„Paní deště, slitovná Dunril, nedopust', aby...“

Vztáhla ruku a pohladila lem šatu z umně zpracovaného mramoru.

Zachvěla se. Kámen studil jako led.

Vůz mezitím zpomalil, až se nakonec zastavil přímo před dívčíným úkrytem.

Béla už na víc nečekala. Vyběhla a dala se na útěk.

Kočár se opět rozjel.

„Pomóc!“ vykřikla zoufale do setmělé ulice.

Žádná odpověď. Jen mlha ještě víc zhoustla. Pak někde poblíž bouchla okenice. Pochopila, že jí nikdo nepomůže.

Rachot kol se přibližoval. Zněl stále naléhavěji a hlasitěji. Raději se neohlížela a běžela, co jí nohy stačily.

Když bylo zapotřebí, uměla utíkat rychle. Dnes to ale nestačilo. Klopýtla a upadla na dlažbu. Bolestivě zanaříkala. Kolena páčila, sedřela si je do krve.

Kočár zastavil.

Zaťala zuby a rychle vstala.

Vtom vrzla dvířka, ozvaly se kroky. Silné paže uchopily dívku za ramena a nemilosrdně s ní smýkly dozadu. Mozolnatá dlaň zadusila zděšený výkřik.

Bélu obklopila trojice statných mužů. Neviděla jim do tváří, měli přes ně nasazené škrabošky.

„Co mi chcete...“ hlesla.

Neodpověděli. Místo toho jí strčili do úst kus špinavého hadru. Myslela, že se udáví. Potom jí přetáhli přes hlavu hrubý pytel, co páchl po rybině a zkaženém masu. Chtělo se jí zvracet.

Znovu vrzla dvířka. Zvedli ji a hodili na tvrdou podlahu kočáru. Dal se do pohybu, kola opět zarachotila.

Béla cítila, že se vedle ní cosi pohnulo. Někdo tiše zasténal. Nebyla tu sama.

Tejča se sotva držela na nohou. Potácela se a myslela, že jí z té bolesti pukne hlava.

Tak jo, levá noha... a teď zase pravá... kdepak mám pravou?

Pomalů se prodírala tanečním sálem. Míjela rozesmáté tváře navoněných dam a pánů s pomádou ve vlasech.

Co se mi směješ, ty... Víš, kdo já jsem? Co? Sakryš, víš to?! škytala, zatímco pokračovala v kolíbabé chůzi.

Málem vrazila do číšníka, který proti ní nesl ták plný pohárů krvavě rudého vína.

„Jen to né!“ zamávala před sebou rukama, jako by chtěla zahnat zlého ducha.

Na vyvýšeném pódiu se svíjela lesklá těla nahých tanečnic a tanečníků. Uprostřed všeho toho okázalého přepychu probíhaly divoké orgie. Rozjaření diváci sprostě pokřikovali a skandovali až do ochraptění. Někteří lezli po čtyřech, jiní se už nezmohli ani na to.

Lidé jsou zvrácená rasa, říkala si v duchu Tejča. Vyhubila bych je jako... jako...

Na okamžik se zastavila a opřela o desku stolu. Nic vhodného ji právě nenapadlo. Polapila komára, co se jí usadil na nose.

„Odporná havěť!“ zavrčela a rozmázla hmyz mezi palcem a ukazovákem.

Divila se, co z toho všeho křepčení a opíjení lidé mají. Kdyby to patřilo k nějakému magickému rituálu nebo náboženskému obřadu, možná by je dokázala pochopit. Ale tohleto...

Zastesklo se jí po domově ve Zlatém lese.

To jejich děsné pití... Proč to vůbec pijí? Proč jsem se, já hloupá, nechala přemluvit? Svět se tak hrozně točí... Co bych teď dala za šálek dobrého čaje. Hned by mi spravil zažívání... Tak kde mají ten prokletý záchod?!

Musela si pospíšit. Cítila, jak se obsah jejího žaludku chystá každým okamžikem podívat ven.

„Hej ty, skrčku!“ zaječel Tejče nepřijemný mužský hlas těsně u ucha. Dech páchnoucí pivem ovanul její tvář.

Černovlasá skřítka se zmateně zakolíbala. Jen s vypětím posledních sil udržela rovnováhu a pohlédla do odulého, potem zalitého obličej.

„Přines mi ještě jedno!“ poroučel tlouštík v honosně vyšíváném kabátci, zatímco skřítky podával prázdný korběl.

Tejča nádobu neudržela. Vyklouzla jí z rozklepaných dlaní a s třesknutím se proměnila v hromadu střepů.

„Ty nemehlo!“ zařval muž a ohnal se pěstí.

Nedopadla. Vysoký muž v černém obleku, pán domu, zachytil včas otylou ruku a postavil se mezi tlustého a malou ženu.

„Promiňte, pane Joachyme,“ pravil mírným hlasem, ale v jeho krutých očích se zračila hrozba. „Paní Tejča je váženým

hostem slavnosti, stejně jako vy. Přijela z dalekého Zlatého lesa, aby s naším rodem uzavřela důležitý obchod.“

„Ahá,“ pochopil tloušťík a rozvalil se na kožešinami vystlaném divanu. Z obou stran se k němu přitiskly polonahé dívky, mohlo jim být sotva patnáct. „Kdo by to byl do toho malýho prcka řek. Ono je to skřítek. A dokonce malinká ženská,“ zachraptěl pobaveně. „Promiňte, slečinko. Já myslel, že ste nákej kluk, co tu obsluhuje,“ zašklebil se na Tejču.

Ta už ho ale neposlouchala. Očima pátrala po tanečním sále a hledala záchod. Obrátila se k nechutnému tlustochovi zády, aby mu nepozvracela stůl.

„By mě zajímalo, jestli má malý všeko...“ ozvala se za ní oplzlá poznámka.

„Kde tu máte ten hajzlík, sakryš?“ mračila se Tejča na muže, který se jí zastal.

Vypila příliš mnoho lidského vína. Drobné skřítkčí tělo nebylo na něco takového stavěné.

Eduard Tracián, její hostitel, chápavě přikývl a ukázal na dveře vedoucí k oné místnosti.

Černovlasá skřítkka si přikryla ústa dlaní a potácivým krokem proběhla sálem. Nevšímalá si pobavených pohledů ohlížejících se hostů.

Nahmátla kliku a vstoupila.

„U shnilého žaludu!“ zaklela.

Spletla si dveře. Místo na záchodě se ocitla na začátku nějaké dlouhé chodby. Na druhém konci klesalo schodiště kamsi dolů.

Už to déle nevydržela. Opřela se hlavou o zeď a vyprázdnila obsah žaludku.

„Sakra! Jak nedůstojné!“ povzddechla si, když to měla konečně za sebou.

Prísahala, že už nikdy neokusí žiadné ľudské pítie.

Usedla na prvý schod a chvíľou popadala dech. Cítila, ako sa jí pozvoľna vracia sila. Hlava ešte tŕestila, ale alespoň sa zastavil ten šílený kolotoč, rej svetel a barev.

Zrovna sa chystala vrátiť späť do sálu, keď k ní odněkud zdola dolehl zoufalý ženský výkrik.

Béla sedela vo veľkej železnej kleci. Spolu s ní sem pŕitáhli také drobného hubeného staříka. Ležel v koutě na troše shnilé slámy a prerývavo dýchal. Měl oškľivo pomlácený obličej a podle toho, jak sípal, asi i nějaké vnitrní zranění.

Zpoza okovaných dverí na protější straně místnosti se ozýval žalostný křik. Patřil mladé ženě, kterou tam před chvílí odvěkli dva polonazí muži v černých kápích.

„Co tam s ní dělají?“ zašeptala vystrašená Béla.

„Nechtěj to vědět... ách, to je bolest,“ zasténal stařec.

Pak se rozkašlal. Vyplivoval krvavé chuchvalce, chvílemi se pŕitom dávil.

„Mohu ti nějak pomoci?“ zeptala se dívka starostlivě.

Přiklekla ke zraněnému a opatrně se dotkla tmavých podlitin, co měl na rozhalené hrudi.

„Ne, mně už není pomoci, maličká,“ zachrčel stařec.

Koutky úst se mu povytáhly v náznak úsměvu, aby se vzápětí zkrivily v novém pŕívalu dávivého kašle.

„Kdo ti tohle udělal?!“ zhrozila se Béla.

Pod roztrhanou košilí spatřila hluboké řezné rány na bocích. Mokvaly a podebíraly se hnisem.

„Poslyš, maličká...“ zašeptal stařec s námahou. „Musíš odsud pryč, rozumíš?!“

„Z téhle klece se nikdy nedostanu,“ zalomcovala dívka zoufale mříží. „Je moc pevná.“

Zpoza okovaných dveří zazněl další výkřik. Byl plný bolesti.

„Já se bojím,“ vzlykla Béla. „Proč unášejí žebráky? Co jsme jim udělali? Vždyť nic nemáme...“

„Ale máme,“ zachroptěl stařec. „Naše orgány... ty chtěj.“

„Cože, orgány?“ zalapala po dechu.

„Jo, vnitřnosti. Maličká, na tomhle světě je tolik špatnosti... Některý věci si ani nedokážeš představit. A je to tak i lepší...“ šeptal žebrák.

Pak zaťal pěsti a pomalu se postavil. Skučel při tom bolestí.

„Se mnou si pohrajou, vykuchaj mi střeva, auu... Ale ty... ty seš mladá a zdravá...“

„Proč to dělají?“ vrtěla nevěřičně hlavou pobledlá dívka.

„Se vším se dá obchodovat, maličká. Se vším!“

„To nemůže být pravda!“ nechtěla uvěřit. „Jak tohle všechno můžeš vědět?“

„Dával jsem jim tipy... ách! Bejval jsem jedním z nich. Teď... teď jsem nic, nula...“

Béla zaraženě zírala na zuboženého starce. Najednou nevěděla, jestli ho má litovat, nebo nenávidět. Černý kočár unesl několik jejích přátel. A tenhle muž nejspíš mohl za jejich smrt...

„Poslyš, maličká,“ naléhal sípavě. „Udělal jsem hodně špatných věcí. Až pro mě přijdou, uteč! Teď to aspoň trochu napravím, rozumíš?“

Mlčky přikývla.

„Až ti řeknu, vezmeš roha.“

Béla si ho změřila nedůvěřivým pohledem. Život na ulici ji naučil, že musí zůstat opatrná za jakékoliv situace. Co když tohle byla nějaká léčka?

Vtom se okované dveře otevřely. Do kobky vstoupili dva pacholci v černých kápích a zamířili rovnou ke kleci. Jeden držel obušek, druhý nesl svazek klíčů.

Stařec zařal zuby, postavil se k mříži a silně s ní zalomcoval.

„Tak pojdte, vy Traciánovi zkurvysyni!“ zasmál se chraplavě. „Buď připravená,“ sykl pak směrem k dívce.

Klíč zarachotil v zámku. Muž s obuškem vešel dovnitř a popadl žebráka za rameno.

Ten se ale nepohnul ani o píd'. Pevně se držel kovové tyče a chrлил na příchozí sprosté nadávky. V chatrném těle se ukrývala nečekaná síla.

„No tak, Zmare, nedělej si to těžší!“ křičel na něj pacholek. „Koukej se pustit, nebo ti zlámu hnáty!“

„Ted!“ zašilhal stařec na Bélu.

Vzápětí kopl pacholka do kolena.

Muž v kápi zavyl bolestí a popadl se za nohu. Druhý vběhl do klece a uštědřil žebrákovi několik ran pěstí.

„Běž!“ zařval stařec, když viděl, že se Béla nemůže rozhodnout.

Dívka už na nic nečekala. Mrštně se prosmýkla ven a utíkala ke dveřím, kterými ji sem přivlekli.

Naneštěstí byly zamčené.

„Za ní, ať nezdrhne!“ ječel poskok držící se za koleno.

Jeho druh přikývl a cosi zavrčel. Pak prudce trhl starcovou hlavou do strany. Něco křuplo a žebrák se zhroutil k zemi.

„Hlupáku! Tyš ho zabil! Za to nám šéf strhne prémie!“ zaňákal raněný.

Béla se zatím vrhla k okovaným dveřím. Ty byly odemčené.

Na okamžik zaváhala. Vybavil se jí zoufalý nářek. Co ji čekalo na opačné straně?

Pak se za ní ozvaly rychlé kroky. Vzala za kliku.

Tejča sestoupila do dlouhé chodby. Několik loucí na stěnách ji osvětlovalo sporym svitem.

Po obou stranách se nacházela spousta dveří. Křik přicházel z těch prvních vlevo. Pokrčila rameny a vstoupila.

Vešla do prostorného sálu s několika východy. Klenutý strop podpíraly sloupy z bílého mramoru, na stěnách visela velká zrcadla ve zlatých rámech. Podlahu pokrývaly kožešiny šelem a drahé koberce.

Polehávali na nich muži i ženy. Pokuřovali z vodních dýmek a upíjeli ze stříbrných číší.

Tejča nasála vzduch. V těžkém kouři, který se jako mlžná clona převaloval místností, rozpoznala hned několik drog.

Potom se podívala doprostřed sálu. Vzápětí ucítila nutkání ještě jednou vyprázdnit žaludek.

Na mramorovém stole leželo tělo mladé ženy. Bylo rozřezané na kusy, z otevřené hrudi tryskala krev.

Nad lidským torzem se skláněl ohyzdný muž v potřísněné zástěře. Právě z hrudi vyjímal ještě bijící srdce.

Zdrogované publikum rozjařeně zajásalo.

Tejča se znechuceně zamračila. Co tohle mělo znamenat? Cožpak měl pan Tracián pod svým domem svatyni nějakého temného boha?

„Další! Další!“ skandovali diváci.

Tejča pochopila, že není svědkem žádné oběti. Ti lidé se tímhle bestiálním divadlem bavili.

„To je odporné!“ zasyčela.

Nebyla žádné neviňátko. Když si to její poddaní zasloužili, dovedla krutě trestat. Mezi lesními skřítky měla pověst jed-

noho z nejobávanějších vládců. Nikdy však netrestala jen tak pro nic za nic.

Dveře na protější straně místnosti se prudce rozevřely. Publikum vzdychlo očekáváním.

Do sálu vběhla světlovlasá dívka v otrhaných šatech. Vytréštila modré oči na krvavé divadlo a zhrozně vykřikla. Potom se rozběhla přímo ke skřítkce.

„Stůj! Nemáš kam utýct!“ řval muž v černé kápi, běžící jí v patách.

Diváci nadšeně jásali. Zřejmě to celé považovali za součást programu.

Jedna z žen nastavila dívce nohu a ta zakopla. Padala rovnou na Tejču.

„Sakryš, dávej pozor!“ vyjekla skřítkka a hbitě uskočila.

Uprchlíci na poslední chvíli získala ztracenou rovnováhu a teď se zmateně rozhlížela kolem, kudy by utekla. Záhy zjistila, že se ocitla v pasti. Jediný možný východ byl za Tejčiny zady.

„Pomoz mi!“ upřela na skřítku vyděšené oči.

„Uhni, skrčku!“ křikl na Tejču pacholek a hrubě ji odstrčil.

Tejča zasyčela. Svět jí zrudl před očima. Ti lidští hlupáci neměli ani ponětí, s kým mají tu čest! Takové neslušné chování... To nemohla skřítkčí vládkyně strpět. Měla lidí plné zuby.

„Kdo je u tebe skrček, ty tupé hovado?!“ zapištěla pronikavým hláskem.

Poskok, jenž se právě sápal po dívce, se překvapeně otočil.

„Zaplatíš za svou opovážlivost!“ zahřímala Tejča o poznání hrozivějším tónem.

Vymrštila se do vzduchu a nakopla pacholka do hlavy. Krátce zachrčel a pak se skácel jak podřatý. Kolem něj se rychle rozlévala velká rudá kaluž.

„Tys ho zabila!“ zařval ohyzdný muž v krvavé zástěře.

Lidské srdce odhodil do přihlížejícího davu. Jedna ze zdrogovaných žen kus masa zachytila a nechápavě jej teď obracela v rukou.

„Přived' mi je! Obě!“ rozkázal druhému pacholkovi, který se mezitím objevil ve dveřích.

Tejča se zlomyslně ušklíbla. Rázem zcela vystřízlivěla.

„Tak si pro mě pojď,“ pobízela nového protivníka.

Poskok potěžkal obušek, nahrbil se a obezřetným krokem zamířil k malé postavičce v dlouhé rudé košili. Nechvátal. Viděl, co před okamžikem udělala s jeho druhem. Nechtěl dopadnout stejně.

Tejča vyčkávala. Pustila si pacholka těsně k tělu. Ve chvíli, kdy se napřáhl k úderu, provedla několik bleskurychlých pohybů prsty.

Béla, tisknoucí se zády k jednomu ze zlatě orámovaných zrcadel, postřehla, že pacholek krvácí z mnoha drobných ranek na prsou a na krku. Vzápětí se složil vedle mrtvého kamaráda.

„Ty mrňavá démonko!“ zaječel muž v zástěře.

Zalovil v rozřezaném ženském těle a vytáhl dýku se širokým ostřím. Odhodlaně vykročil směrem k Tejče.

Někteří z diváků vyděšeně vykřikli. Teprve nyní začínali chápat, že zábava neběží úplně tak, jak by měla.

Skřítka cosi zamumlala. Zakroužila pravicí vysoko nad hlavou a sevřela dlaň v pěst - jako by do ní polapila něco neviditelného. Vzápětí z ní vyšlehl oslnivý rudý záblesk.

Ohyzdný muž vykřikl. Záhy přešel v nesrozumitelné klokotání. Dýka s cinknutím dopadla na zem.

Celá síň zařvala hrůzou. Všichni se rázem v panice tlačili k volným východům. Strkali se a šlapali po sobě.

Když se místnost vyprázdnila, spatřila Béla příčinu jejich zděšení. Ze zbytků ohořelého těla stoupal černý dým. Uškvařená lebka na ni poulila prázdné oční důlky.

„Nezabíjete mě, paní!“ padla před skřítkou na kolena.

Tejča si změřila dívku přísným pohledem. Potom se jí ve tváři objevil zamyšlený výraz.

„Zatím k tomu nemám důvod,“ zavrčela. „Utíkej,“ pokynula bradou směrem, kde mizeli poslední z hostů krvavého divadla.

„Sakryš, dneska je ale hrozný den,“ povzdechla si pak sama pro sebe.

Eduard Tracián seděl ve své pracovně a zadumaně pozoroval dřevo praskající v krbu.

Všechno je špatně, říkal si v duchu. Ta malá mrcha mě přivedla do neštěstí. Dnešek skončil pořádným prodělkem. Žádný obchod a hosté budou chtít zpátky peníze za pokaženou zábavu...

Popadl nedopitou sklenku pálenky a mrštil s ní vztekle do plamenů. Oheň zasyčel a zaprskal.

Kdosi tiše zaklepal na dveře.

„Vstupte!“ zavrčel nevrle pán domu.

Vešel sluha a hned za ním malá zakuklená postavička. Černý přiléhavý oblek, okolo pasu omotaný hedvábný provaz a přes obličej nasazená škraboška. Jediné, co se dalo ze zakryté tváře rozpoznat, byl pár velkých zelených očí.

Sluha se uklonil a odešel. Mrňavý cizinec zůstal mlčky stát.

„Vítejte, Skřivane,“ pozdravil Eduard Tracián hosta. „Půjdu rovnou k věci. Doslechl jsem se, že v Albireu hledáte jistou

osobu. Možná bych vám o ní mohl poskytnout určité důvěrné informace.“

Zakuklenec sáhl pod černý kabátec a vylovil z něj naditý měšec.

„Tohle by mohlo stačit...“ pronesl tichým hlasem, zatímco ho předával Traciánovi.

Pán domu rozvázal stříbrnou šňůrku a nabral do dlaně hrst mincí tvaru čtyřcípých a pěticípých hvězd. Do každé bylo dovedně vsazeno několik zelených jadeitů a rudých granátů. Uprostřed měly malé čtvercové otvory.

„Rinšu-i,“ zašeptal obdivně Eduard a spokojeně vrátil „hvězdičky“ do měšce.

Držel v ruce hotový poklad. Stará skřítčí platidla, jejichž hodnota mu víc jak bohatě vynahrazovala dnešní ušlý zisk.

„Výborně,“ usmál se na hosta. „Bude mi ctí uzavřít s Bratrstvem Jiříček obchod.“

Otevřel šuplík pracovního stolu a vyňal z něj složený lísteček papíru.

„Zde je adresa, na níž naleznete vašeho člověka... tedy skřítka,“ zasmál se samolibě svému vtipu. „Stráže jsem poslal pryč. Uvnitř zůstal jenom starý hlídač a doprovod paní Tejči. S tím si už musíte poradit sám. Přeji vám dobrý lov.“

Skřivan mlčky přikývl a skryl klíče i papírek do záhradní přiléhavé košile. Pak se obrátil a beze slova rozloučení zamířil ke dveřím.

Už bral za kliku, když se otočil a vrhl na Eduarda zkoumavý pohled.

„Něco jste snad zapomněl?“ znejistěl pán domu.

„Ne. Jen jsem si chtěl naposledy prohlédnout tvář muže, jehož čeká meč Eldebranského kata.“

Za podivným hostem tiše zaklaply dveře.

Eduard Tracián seděl ve svém křesle, tvář bledou jako křída. Ani oheň v krbu nedokázal zahnat chlad, co se mu vkrádal do duše.

Béla pohlédla k zataženým nebesům. Na okamžik se roztrhala mračna a ona zahlédla přízračně zelený měsíční kotouč.

Ještě před pár lety mu nikdo neřekl jinak než Modrý. Pak se jeho barva náhle změnila. Nikdo nevěděl proč. Lidé si začali povídat o přicházejícím konci světa, o neznámém zlu, které všechny brzy zahubí...

Kdesi zamňoukala kočka. Dívka sebou polekaně trhla.

Ukřývala se v průchodu polorozpadlého domu a pozorovala obrysy potměšlé budovy naproti. Dnes v noci v ní málem přišla o život.

Nad vchodem do dvora visela cedule s nějakým nápisem. Po chvíli luštění písmenek se jí ho podařilo přečíst: „Traciánův zábavní podnik“.

Číst ještě nezapomněla. Naučily ji to Rianniny kněžky v sirotčinci, na jehož prahu ji ještě jako nemluvně našly v proutěné ošatce. To už bylo dlouhých sedmáct let.

Možná jsem neměla utíkat, povzdechla si.

V sirotčinci jí vlastně nic nechybělo. Jednou by se stala kněžkou a možná by ji časem provdali za nějakého vysloužilého vojáka. Pečovala by o něho, měla spoustu dětí - tak jako každá správná žena...

Zavrtěla hlavou. Ne! Tohle přece nechtěla. Právě kvůli takové vyhlídce v patnácti uprchla. Raději se protloukala na ulici, než by přijala předem určený osud.